

# Shakespeare - Cervantès

de Julien Daillère

[www.julien-daillere.com](http://www.julien-daillere.com)

[j.daillere@gmail.com](mailto:j.daillere@gmail.com)

traducere de Florentina Váry

[varyflorentina@gmail.com](mailto:varyflorentina@gmail.com)

This text is also available in RO / HU / CZ

## Personajele :

S : un om la patruzeci de ani. Aventurier shakespearian.

C : o femeie la patruzeci de ani. Burgheză victoriană.

*Într-un parc. O bancă. Intră S.*

S (*strigă*): Shakespeare! Shakespeare! Shakespeare!

*Intră C. Are un piept imens. Ține o lesă în mână.*

S (*strigă*): Shakespeare!

C: ...

S: Îmi caut câinele.

C: Și eu.

*Pauză.*

S: Shakespeare!

C (*îl cheamă behăind*): Cervanteeeeees!

*Pauză. Zgomot în tufișuri și apoi liniște.*

S: A! Poftim!

C: Acest e câinele dumneavoastră?

S: Acesta? Nu.

C: Nu e câinele dumneavoastră?

S: Nu, uitați-vă, nu este câinele meu.

C: Câinele dumneav...

S: În tufișuri, dacă ar fi ajuns, atunci da, ar fi fost câinele meu. Aici, uitați-vă, vedeți bine! Nu e câinele meu. Este un personaj!

C: Cum adică un personaj?

S: Un personaj.

C: Atunci acest câine nu este câinele dumnea...?

S: Acest câine nu-i câinele meu, evident, se vede ... Deoarece e... un măgar!

C: Un măgar?

S: Un măgar!

C: Nu văd decât un câine care...

S: ...care?

C: ...care...

S: ... care?

C: ...care...

*Se aude răgetul unui măgar.*

S: ... joacă un măgar! Nu este câinele meu, vedeți bine, nu? E un măgar!

C: E un măgar...

S: Țsta e Puck!

*Se aud schelălăituri de bucurie.*

S: Bravo Shakespeare! Bravo! Tata-i mândru de tine. (*Mârâit de câine.*) Tata-i mândru de tine! (*Mârâit agresiv de câine.*) Tata-i foarte mândru de tine! Ha! Ha! Ha!

C: Terminați, doar îl enervați!

S: Da, tata-i mândru de tine! (*Mârâit foarte agresiv de câine.*)

C: Câinele dumneavoastră este...

S: ...un câine rățăcit pe aici, hoinărind ici și colo în căutarea a cine știe ce, jucându-se, și care, ieșind din tufișuir m-a văzut așa cum un câine își vede stăpânul. Acum joc ca și cum aș fi stăpânul lui! Și acum, acum sunt Hamlet!

C: Mai joacă?

S: Cred că da. Dar cum să fii sigur?

C: Nu știți?

S: Păi este un câine, vedeți bine, nu?

C: Un câine turbat!

S: Dar e un câine! Așa că... nu poți fii sigur!

C: Nu știți dacă câinele dumneavoastră este cu adevărat turbat sau...

S: Sau?

C: Sau dacă este câinele dumneavoastră care joacă un câine care este turbat?

S: L-am văzut și cuminte și turbat. Nu știu pe care dintre cele două stări o joacă el acum... sau e jucat. Ceea ce știu sigur e că atunci când e măgar, atunci joacă. Pentru că nu-i un măgar.

C: Nu. Este un câine.

S: Da, e un câine. Hamlet, calmează-te! (*Căinele se calmează*) Felicitări Shakespeare! Felicitări! (*Căinele scheaună fericit.*)

C: Câinelui dumneavoastră se numește Hamlet sau Shakespeare?

S: Depinde. Dacă este cuminte sau rău. La aceste două nume răspunde.

*Zgomote în tufișuri și apoi, liniște.*

C: Îl lăsați să plece?

S: Ce să fac cu el?

C: Nu știu ... n-aveți o lesă?

S: Ce să fac cu el?

C: Să-l legați? După ce-l legați...

S: Ce să fac cu el?

C: Ei bine, îl duceți acasă!

S: Acasă? Hmm... Ce să fac cu el? Aici se joacă. Acasă... ar mânca, bea și dormi. Ar fi nefericit! Dacă câinele meu ar fi nefericit, nu aș vrea să fie câinele meu. Câinele meu are nevoie de tufișuri. De ziuă, de noapte. De zgomotele parcului și de necunoscut. Acasă la mine, acest câine nu ar putea fi câinele meu.

C : Și nu e câinele dumneavoastră...

S : La mine, nu. Aici... da.

C : La dumneata nu și aici da?

S : La mine nu. N-ar avea niciun sens!

C : Niciodată nu-l duceți acasă?

S : Într-o zi am venit aici, și a ieșit din tufișuri. A jucat. Am aplaudat. L-am dat un nume. L-am uitat. Am revenit aici într-o altă zi. A ieșit dintr-un alt tufiș. A jucat altceva. Am aplaudat. L-am dat un alt nume. Și... mi-am amintit de celălalt! De celălalt câinele. De celălalt numele. Mi-am amintit că a fost câinele meu. Câinele celuilalt nume, adică celălalt câine, era el! Am păstrat ambele nume. Am lăsat câinele să plece. Este și nu este câinele meu. Poate fi și câinele dumneavoastră.

C : Nu. Câinele meu nu se numește nici Shakespeare nici Hamlet. Câinele meu este Cervantes.

S : Câinele pe care îl căutați?

C : Da.

S : L-ați pierdut ?

C: Ha! Ha! Ha! Nu! Nu, nu l-am pierdut, nu. Mă prefac că-l caut. Îi place când mă prefac că-l caut. Se crede pierdut. Aleargă, mă cheamă, se luptă cu toate crengile smulse de vânt. Latră după zmeele copiilor. Mi-aduce o crenguță, o frunză moartă, o pălărie uitată. Aceste trofee îi dovedesc aventurile. Ha! Ha! Ha! Se epuizează și mie mi-e milă de el. Îi place când mi-e milă de el. Se obosește și apoi revine. Se întoarce blând ca un mieluşel. Așa ne întoarcem acasă.

S: Vă plac mieii?

C: Da. Enorm. Îmi plac mieii mai mult decât orice.

S: Dar e un câine.

C: Da, e câinele meu.

*Pauză.*

S: De ce ții un câine, dacă preferați mieii.

C: Un miel? La mine? Nu... N-aș putea ține un miel la mine. Prea complicat. Și mai ales... nu-mi plac oile.

S: Nu vă plac oile?

C: Nu, am oroare de orice ar putea semăna cu o oaie. Nu-mi plac deloc, dar deloc, oile. Nu-mi plac decât mieii. Îmi plac enorm și exclusiv mieii. Numai mieii! Dar dacă aș avea un miel, un miel adevărat ... cu timpul ... ar deveni inevitabil oaie.

S: Cu siguranță.

C: Deci am fost nevoită să-mi iau un câine.

S: Un câine...

C: Un câine blând ca un miel! Îmi place foarte tare acest câine, și numai acest câine, deoarece e blând ca un miel. Și cum e un câine... nu există riscul să devină oaie! N-o să fie niciodată oaie. Va fi mereu câinele meu. Un câine blând ca un miel.

*Zgomote în tufișuri. Pauză.*

C : Cervanteeeeees!

*Se aude behăitul slab al unui miel.*

C : Cervanteeeeees, vin-o la mama!

S : E ciudat, parcă s-ar auzi un miel.

C : Nu-i așa?

S : Sunteți sigură că e un câine?

C : Da sigur, e un câine. Știu cum e un câine! Dar el nu știe.

S : Nu știe?

C : Nu știe că e câine. E convins că e miel. Și când venim aici, în parc...Când îl aduc aici la joacă, se preface că e câine. De dragul meu.

S : Dar vă plac mieii?

C : Da, dar lui nu-i spun! Din contră! Îl fac să creadă că iubesc câinii...și că el e un miel. Dacă ar ști că e câine, nu s-ar chinui atât să facă tot ce fac câinii. Înțelegeți? Atât de mult vrea să cred că el e câine, încât face mai mult decât oricare alt câine. Din cauza asta se epuizează. Și când revine... când mergem acasă, când revine... este blând ca un mieluleț. E convins că e un miel care nu reușește să facă tot ce fac câinii.

S : Crede că-i miel...

C : Crede că-i miel, da... Și că eu sunt oaie.

S : Oaie?

C : Bineînțeles! Ha! Ha! Ha! Altfel de ce ar reveni? Dar acum e ciudat, nu înțeleg de ce nu se întoarce... Cervanteeeeees? Hai la mama.

*S se pune în patru labe.*

C : Scuzați-mă... trebuie să-l alăptez.

S : Vă alăptați câinele?

C : Nu chiar, în realitate nu-l alăptez, nu! Ha! Ha! Ha! Sunt doar nevoită să mă prefac. Am două mamele false prinse la piept. Două mamele artificiale ca și biberoanele, pe care le umplu de lapte. Suge ca și cum ar suga de la mine.

S : Mă gândeam să plec.

C : Nu! Rămâneți! Nu mă deranjează deloc! Putem să continuăm discuția. De altfel în curând va fi ora prânzului, câineleui dumneavoastră sigur îi e foame și va reveni curând.

S : Doriți să-mi alăptați câinele!

C : Ha! Ha! Ha! Nu! Sigur că nu. De altfel nu am prea mult lapte. Nu am destul pentru doi câini. Dar poate aveți ceva de mâncare pentru câinele dumneavoastră?

S : De mâncare?

C : Da.

S : Nu... Nu am nimic să-i dau.

C : Nu-i dați nimic de mâncare?

S : Ce să-i dau de mâncare?

C : Nu știu... Dar dacă nu-i dați nimic...cum se descurcă?

S : Se descurcă. E mare parcul. Găsește cu siguranță cu ce să se hrănească. Șobolani, păsări...

*Zgomote în tufișuri. Gemete între scheunături și behăituri apoi nimic. S merge spre tufișuri. Iese.*

C : Ce faceți? Uhu?

*Pauză lungă. S revine.*

S : Acolo în tufiș... este un câine mort. Un câine slab ca un miel nou născut. Un câine care nici nu mai seamănă cu un câine, așa de slab și terminat e.

*C se ridică și iese fugind. Se aude urlând de durere și disperare.*

S : Îmi pare rău.

*C urlă iar. apoi revine.*

C : Acolo, în celălalt tufiș, este un alt câine. La fel de mort. Un câine care arată ca un câine. Dar ca un câine mort, cu un șobolan mort în gură. Un șobolan pe care n-ar fi trebuit să-l mănânce...

*S se grăbește din nou spre tufișuri. Iese.*

S (off) : Nu!

C : Îmi pare rău.

*C se așază pe bancă.*

*S revine și se așază deasemenea pe bancă.*

*Rămân așezați așa mult timp.*